

Uotto- toimittaja

Kai Merilä

PRODUCTION

Aykäisten häät

Also starring: Petteri Jussila Mika Myllylä Robert Helenius...

DIRECTOR *Kai Merilä*

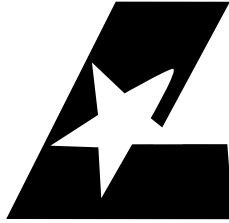
DATE *26.7.2014*

TAKE *6* SCENE *1*

JULKISUUTTA VOI HALLITA

JOHNNY
Kniga

Kai Merilä

Luottotoimittaja

JULKISUUTTA VOI HALLITA

**JOHNNY
Kruuga**

Copyright © Kai Merilä 2016
Graafinen suunnittelu Maria Mitrunen
Valokuvat Kai ja Sari Merilän kotialbumi

Johnny Kniga,
imprint of Werner Söderström Corporation
PL 314 (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki
www.kirja.fi

ISBN 978-951-0-41882-6
Painettu EU:ssa.

Alkusanat

Hyvä lukija, jos olet julkkis, älä lue tätä kirjaa. Jos haluat julkikseksi, lue ihmeessä tämä kirja.

Sanotaan, että julkisuutta ei voi hallita. Minä puolestani sanon, että kyllä voi: olemalla omaa tietään kulkeva toimittaja ja tekemällä itse julkisuutta ja julkiksia.

Otetaanpas tässä vielä hieman pakkia ja palataan ensimmäiselle riville. Jos olet julkkis, ehkä sinun sittenkin pitäisi lukea tämä kirja. Saatat nimittäin löytää kirjasta roolin, jota et ehkä tiennyt olevan olemassakaan.

Julkkis on lopulta pelkkä marionetti-nukke, jota sujuvaynäisen toimittajan päänäpistot ja lööppihakuisuus ohjaavat mennessä tullen.

Ja jos olet henkilö, joka haluaa julkikseksi, tämä kirja luultavasti musertaa ruusunpunaiset unelmasi tähteydestä, loistosta ja rikkauksista.

Olen nähnyt ja kokenut julkismaailmaa molemmin puolin kameraa lähes kaksi vuosikymmentä, joten uskon tietäväni, mistä puhun.

Julkuisuutta voi hallita, mutta ei julkkis itse.

Kai Merilä

Luottotoimittaja

Sisällys

Johdanto.....	11
Luottotoimittajuuden esiaskeleet	17
Ensimmäinen Matti-juttu.....	25
Revolverihaastatteluja julkiksille.....	27
Kameran toisella puolella: julkisuuden manipulointia	38
Suuri seikkailu alkaa	43
Ternimaitokeisari Petteri Jussilan nousukiito julkisuuteen.....	48
Matin ja Mervin ensimmäiset kihlat	56
Operaatio Petteri Jussilasta kansijuttu: Jutta tempaistaan julkisuuteen!	70
Häiden suunnittelua ja ajolähtö lastentarhaan.....	75
”Mulla on haulikon piippu otsassa”	77
Matti herätyskokouksessa: Viinapiru, lähde pois!	83
Grilli kuumaksi ja kirveellä ulko-oveen!	90
Polttarit ja katkennut hammas	93
Häämenu: lohisoppaa ja konjakkia!	96
Hai yllätti uintiretkellä	101
Hirttäytymisyritys hotellihuoneen suihkuletkuihin.....	106
Salama löi Erkkiä takaraivoon ja muita kummallisuuksia.....	112
”Mika Myllylä, miksi helvetissä housut eivät pysy jaloissasi?”	116
Myllylän viimeinen puhelisoitto: Vie minut hainpöytä-matkalle!.....	124

Työmatkalla Floridassa:	
Topi Sorsakosken kanssa poliisiautoon	128
”Luottotoimittajuus on kuin toinen avioliitto!”	133
Saako kaksi miestä gondolin kaatumaan?	135
Matti muutti Epsanjaan	137
Mervi, Espanja, katastrofi.....	145
Kohumalli Jasmin Mäntylä löytyi	
tajuttomana sivukujalta.....	148
Katkaisuhoidosta juoppoputkaan	150
Petteri sai Juttansa.....	154
Ville Haapasalo osti elokuviansa piraatti-kopioita	157
Kyyneleitä lentomäessä ja otsikot taas uusiksi	160
Farkkujen takatasku pelasti hengen	162
Nykästen toiset häät ja harhautusoperaatio:	
Vara-Matti ja vara-Mervi.....	164
Salatut psykiatriset dokumentit	170
Jussiloiden viimeinen yhteinen kuvausmatka.....	172
Matti soitti poliisivankilasta: ”Nyt on piru merrassa”	177
Vapaus koitti Matille:	
kaurapuuroa, olutta ja putkareissu	186
Minä ja kaksi Mattia	189
Uuno, Härski ja joulupukki Espanjassa.....	191
Paluu mäkihyppyyn synnytti myös tv-dokumentin	195
Hurjat kultajuhlat Intiassa	197
Omien ääripäiden koettelua ja venyttelyä.....	201
Viimeinen voitelu lentokoneessa	203
Joulupyhien karu päätös	207
Ja ei kun uusiin kihloihin... ..	210
Vauhtisokeutta.....	215
Erikoinen kahvihetki Anneli Auerin kanssa:	
poliisit piilossa parkkipaikalla.....	216
Matti vankilaan: taas mediaharhautus!.....	220

Romahdus	222
Matti, Mirka ja Hjallis Harkimo	229
Robert Helenius kärysi ratista	233
Masennus aiheutti häpeän tunteen	237
Big Brother kutsui asukkaaksi	240
”Taisi Kaitsu eukko unohtua kiireessä kihlajaisreissusta” ..	242
Mervi kyseli Mattia synttärikeikalle	245
Mitä ihmettä: luottotoimittaja näytelmä- ja nukketatterihahmona?	248
Cannonballin turvamiehet	250
Alkoholi ja missikisojen tuomarointi: huono yhdistelmä!	252
”Vaimot ne vaihtuu, mutta bestman pysyy”	254
Sata päivää ilman viinaa	259
Uuden alun kynnyksellä	263

Johdanto

Polttomerkki otsassa

Pistettyäni väsyneenä pillit pussiin Seiskassa kuudentoista vuoden raskaan työrupeaman jälkeen 2015 lokakuussa ajattelin, että nyt en edes mieli viihdemaailmaa ja lehtijuttuja kunnon toviin.

Turha luulo: luottotoimittajuus on kuin polttomerkki, ei se ravistelemalla irti lähde.

Sain kaksi päivää vapautta ja rauhaa, kunnes puhelin soi pahaenteisesti. Matti Nykäsen Pia-vaimolla oli hätä.

– Moi. Matti on taas kännissä ja pahapäinen. Ollut jo monta päivää. Se yritti kuristaa mua ja huusi tappavansa. Mä purin sitä käteen ja sain sen irti kurkusta. Helvetti kun mulla oli villasukat jalassa niin jalat luisti lattialla enkä saanut tirkastua sitä... juoksin villasukissa ulos karkuun ja nyt olen kaverin luona, Pia tykitti häkeltyneenä.

Kehotin häntä rauhoittumaan ja pysymään kaverinsa luona. Sain myös, että ei vastaa nyt kenenkään ulkopuolisten soittoihin, varsinkaan toimittajien. Pyysin pitämään tapahtuneen niin pienen piirin tiedossa kuin vain mahdollista.

Pääni ympärille puristui vanne ja koko olemukseeni soljui tietynasteinen hiki ja yökötyksen tunne. Tätäkö tämä nyt taas sitten olikin? Enkö minä koskaan pääse tästä Nykäsen seka-sortoisesta elämänmenosta eroon? Ymmärsin kuitenkin sen, että nyt minun oli tartuttava johonkin niistä muista luottotoimittajuuden mukana kylkiäisinä tulleista rooleista.

Sanottakoon, että Matti Nykäselle minä olin vuosien saatossa toiminut luottotoimittajuuden lisäksi muun muassa ystävänä, velipuolena ja mellakkapoliisina. Nyt, kun Pia Nykänen soitti minulle, päätin tarttua ystävän rooliin.

Juttua en todellakaan tästä paukauttaisi, vaikka se olisi otettu varmasti Seiskassa heti vastaan kieli pitkällä.

Sovimme siis Pian kanssa, että yritän saada Mattiin kontaktin ja tunnustelen tilanteen vakavuutta. Koska tilanne oli äitynyt jo käsirysyyn, tiesin, että olisi vain ajan kysymys, että mäkisankari tarttuu jonkinasteiseen astaloon. Historialla oli Matinkin kohdalla paha tapa toistaa itseään.

Matilla oli puhelin suljettuna. Kului muutama tunti, ennen kuin hän soitti minulle. Mies oli sekaisin kuin epäkunnossa oleva käkikello. Puheesta ei juurikaan saanut selvää, sillä Matti oli jossain päin Jyväskylää kapakassa. Taustalta kuului juopunutta puheensorinaa ja epävireistä karaokelaulua tyyliin Elämän valttikortit.

Myötäilin perinteisellä ”jees, juu, just näin” -tyylillä, jota käytin Nykäsen kanssa tilanteissa, joissa en saanut miehestä mitään tolkkua. Puhelu loppui yhtä sekavasti kuin oli alkanutkin. Päätin pysyä ystävän roolissa ja soitin Pialle. Selvitin hänelle tilanteen, jolloin Pia oli selvästikin samaan aikaan helpottunut ja vihainen. Helpottunut siltä osin, että nyt hän uskalsi piipahattaa kotitalollaan hakemassa vaatteita ja ennen kaikkea rakkaat lemmikkieläimensä. Pialla oli pieni koira, pupujussi ja häkissä asusteleva pikkuruinen jyrssiä.

– Mä en luota Mattiin millään tavoin, kun se on tuollaisessa kunnossa. Sehän voi kohdistaa raivonsa myös mun lemmikkeihin, Pia huokaili.

Vihaisuus nosti päätään seuraavaksi. Pia mietti ääneen, että mitä ihmettä hän voisi nyt tehdä tämänkin ongelman ratkaisemiseksi.

– Auttaisiko se, jos ottaisin eron? Kun Matti selviää, se soittaa kuitenkin mulle ja pyytelee itkien anteeksi ja lupaa maat ja mannut. Mä olen sanonut Matille, että sen pitäisi mennä hoitoon... lopettaa viinanjuonti kokonaan ja mennä hoitoon, Pia tilitti.

Sovimme, että hän hakisi talolta kampeensa ja asustelisi nyt hissun kissun vanhempiansa luona. Matilla oli hanat auki, joten piti odottaa seuraavaa selvää päivää, ennen kuin mitään yhteisiä kriisipalavereita voisi ajatellakaan järjestää.

Seuraavana päivänä Matti soitti uudelleen. Yli kahdenkymmenen vuoden kokemuksella aistin mäkilegendan äänestä, että aamupala oli jo juotu ja maailman valloitus oli juuri alkamassa. Matti kertoi olevansa menossa juuri Jyväskylän yliopiston luentosaliin tilaisuuteen, jossa eräs professori haastattelee häntä auditoriossa opiskelijoiden edessä. Aiheena oli kuulemma ”elämäni hyppy”.

Okei...

Yritin varovaisesti vihjaista Matille, että paikalla olisi mitä luultavimmin toimittajia eri medioista, joten nyt kannattaisi olla hetken aikaa särpimättä alkoholipitoisia juomia. Eipä hän vinkkaukselleni juuri korvaansa lotkauttanut, vaan jatkoi ponnekkaasti:

– Kaitsu, mä olen rakastunut! Mulla on tässä vieressä nyt sellainen nainen, jonka kanssa meikäpoika menee vielä naimisiin. Ja se muuten omistaa puolet Jyväskylästä!

Tokaisin hänelle ironisella äänenpainolla, että ota nyt ensin ero tästä viimeisestä, Pia-vaimosta.

Matilla oli kuitenkin niin lennokas meininki päällä, että sanani hukkuivat hänen turhapuromaisen höpötyksensä ja naurunremakkansa välimaastoon. Ennen puhelun katkeamista Matti ilmoitti, että palataan aiheen tiimoilta myöhemmin uudestaan asiaan.

Panta kiristyi jälleen päässäni housujen vyöasteikolla mitattuna yhden reiän välin verran. Matin lausuma ”palataan aiheen tiimoilta myöhemmin uudestaan asiaan” purskautti nyt minussa koko kehoa ravistelevan naurun hekotuksen.

Aiheella Matti siis tarkoitti uutta rakasta ja avioliittoa, siis kun vanhasta oli ensin erottu. Minä olin toiminut Matin kuuden avioliiton solmimisessa peräti kolmessa bestmanina ja viimeisellä kerralla 2014 päätin, että se sai riittää.

No, vakavoiduttuani tiesin, että jos ei routa aja taas porsasta kotiin, niin sen tekee taksi ja laskun matkanteosta Matti lähettää tuttuun tyylinsä minulle.

Huomatessani jälleen kerran, että hajuraon vetäminen Matti Nykäseen oli lähestulkoon mahdotonta, sain yhteydenoton Hymy-lehden päätoimittajalta Mika Lahtoselta. Monien muiden tavoin hän oli huomannut isoon elämänmuutokseeni liittyvän kirjoituksen Facebook-sivultani.

Lahtonen oli hyvin innostunut järjestämään kanssani lounaspalaverin ja keskustelemaan mahdollisesta yhteistyöstäni Hymy-lehden kanssa. Tajusin, että tietysti Lahtosen haaveissa värähteli ajatus Matti Nykäsen ja Kai Merilän seikkailujen jatkumisesta Hymy-lehden sivuilla.

Nukuin ehdotuksen päälle kaksi yötä ja sovimme tapaamisen Tampereelle Hotelli Ilvekseen.

Matkalla Somerolta Tampereelle mielessä myllersi. Enhän vain nyt tehnyt virhettä? Eihän tämä nyt vain tarkoita vanhaan palaamista, sekoilua ja kohuotsikoiden tekemistä Nykäsen parivaljakkona? Ei helvetti, auto parkkiin! Viisitoista vuotta sitä itseään sai luvan riittää.

Matti Nykäsen kanssa tuli nimittäin ryypättyä enemmän kuin lääkärille edes uskaltaisi kertoa. Vaimo oli uhannut ainakin kolmeen otteeseen purkaa liittomme ja totaalisen burnoutin sekä masennuksen jälkeen söin neljä vuotta mielialälääkkeitä. Tähän rumbaan en enää lähtisi.

Päätin kuitenkin jatkaa matkaa Tampereelle, ihan vain pelkästä uteliaisuudesta. Rakastan kirjoittamista ja toimittajana olemista. Ajattelin, että sanon heti aluksi, että Nykästoimittajaa ei Lahtonen minusta saa. Pohdin, että toki voin jonkun mukavahkon Matti-jutun heille joskus vääntää, mutta ennen kaikkea halusin ryhtyä tekemään niin kutsutusti oikeita lehti-juttuja elämän kaikilta osa-alueilta.

Kolme ja puolituntinen lounaspalaveri oli mielenkiintoinen, Mika Lahtonen tuntui äärimmäisen mukavalta ja ammattitaitoiselta lehtialan ihmiseltä. Sovimme, että laadin hänelle viikon sisällä mahdollisimman ison luettelon juttuideoita julkkiksista, viihdealan ilmiöistä, kylähulluista ja henkilökuvista. Oikeastaan ideoissa vain taivas oli kuulemma rajana.

Päästyämme palaverissamme kahviin saakka sain kuitenkin taas huomata, että se luottotoimittajan polttomerkki oli otsassani ja näkyvästi. Lahtonen kertoi, että Hymy-lehti ilmestyi 2016 ensimmäisestä tammikuun numerostaan lähtien uudistuneena ja hän kovin mielellään näkisi avausnumerossa Kai Merilän tekemän jutun Matti Nykäsestä.

Ideana oli yhteishaastattelu Matin ja Pian yhteiselämästä ja kuvapuoli hoidettaisiin parin omakotitalossa Joutsenossa. Mi-nua hieman huvitti, kun ajatukseni karkasivat hetkeksi Matin ja Pian senhetkiseen kaoottiseen tilanteeseen. En kuitenkaan maininnut siitä Lahtoselle sanallakaan.

Lupasin pohtia asiaa. Päätettiin alustavasti, että Matin ja Pian erikoishaastattelu tehtäisiin Hymyn uudistuksen myötä sen ensimmäiseen tammikuun numeroon 2016. Huokaisin itsokseni, sillä ennen kuin se juttu saadaan lehteen, edessä on vielä monia ongelmia. Heitin kakkosvaihtohtona ilmoille, että mikäli Matille ja Pialle tulee yllättävä ero yhteishaastattelun jälkeen, tehdään tammikuun numeroon pelkkä mäki-legendan haastattelu. Ja jos ero jatkuu, niin helmikuun numeroon Pian tilitys.

Kotimatikalla mielessäni velloi jälleen ajatusten sekamelska. Tässä sitä taas ollaan suunnittelemassa Matti-stooria, tällä kertaa Seiskan sijasta Hymyyn. Miten helvetissä minä tähän kaikkeen viihdesoppaan ja Matti Nykäsen luottotoimittajuuteen oikein ajauduin?

Huomasin painuvani ajatuksissani yhä kauemmaksi vuosikymmenten taakse tapahtumiin, jotka olivat ensimmäisiä askeleitani kohti käsitettä luottotoimittaja. Tarkkaan ottaen koko rumba alkoi Somerolla keväällä 1993.

Kylillä kiersi huhu Matti Nykäsen mahdollisesta muutosta paikkakunnalle.

Luottotoimittajuuden esiaskeleet

Elettiin laman näivettämää vuotta 1993. Olin valmistunut edellisen vuoden keväällä Alkio-opiston tiedotusopin linjalta ja tehnyt ensimmäisen kesätoimittajan jaksoni Somero-lehdessä. Kesäpestin jälkeen ryhdyin freelanceriksi, sillä paikallislehdellä ei ollut tarjota vakituista paikkaa.

Hyvin nopeasti vakiinnutin kuitenkin paikkani lehden avustajana. Somero-lehti kuului ja kuuluu yhä TS-konserniin, joten pian aloin saamaan kaikenmoisia juttujani Someron alueelta julkaistavaksi myös Turun Sanomissa.

Muistan kirkkaana sen alkukesän päivän, kun menin paikalliselle huoltoasemalle kahville. Kassalla jonossa oli edelläni kaksi vanhempaa miestä, joista toinen tokaisi innoissaan kaverilleen:

– Oletkos muuten kuullu, että Se Nykäsen Matti on muuttamassa tänne Somerolle? Tohon se kuulemma asettuu Rantatuvan (ravintola) yhteydessä olevaan motelliin.

Jätin kahvikuppini siltä seisomalta tiskille ja kiiruhdin autolleni. Tunsin Rantatuvan ja motellin silloisen omistajan Hannu Säipän, joten tämä vihje piti tarkistaa ja välittömästi.

Villit huhut pitivät paikkansa. Hannu Säippä oli varannut Nykäselle siistin pienen kaksion omistamastaan motellistaan ja eräänlaisen päivätyön vieressä sijaitsevasta Ravintola Rantatuvasta. Kyseiseen idylliseen ruoka- ja musiikkiravintolaan oli nimittäin tarkoitus pystyttää yhteen nurkkaukseen vitriini, johon laitettaisiin esille Nykäsen tallella olevia mitaleja ja pokaaleja. Pari kertaa päivässä paikalle tuotaisiin matkanjärjestäjän toimesta bussilla vieraita, lähinnä eläkeläisiä, joille Nykänen esitelmisi arvomitalejaan ja jakaisi nimikirjoituksia. Viikonloppuna Matin työhön kuului puolestaan viihdyttää kansaa laulamalla.

Viimeisen virallisen mäkihyppynsä 1992 suorittaneella Matti Nykäsellä riitti kysyntää keikkarintamalla. Yllätysten Yö -pitkäsoitto oli myynyt kultaa ja uusi Samurai-levy oli myös jo kaupoissa.

Aluksi Nykäsen keikoilla hääri kavaljeerina Matin levyjen tuottajana toiminut kitaristi Jussi Niemi. Muistiin on jäänyt erityisesti Niemen lyhyt ohjeistus Matille takahuoneessa juuri ennen keikkaa:

– Matti, kun sä spiiikkaat yleisölle tohon mikrofoniiin, laita se nappula ON-asentoon. Kun biisi alkaa, napsauta nappula OFF-asentoon. Okei?

Ei tarvinnut olla mikään tekniikkanero huomatakseen parivaljakon keikkasetistä, että biisit tulivat suoraan nauhalta. Jussi Niemen suhteellisen pienellä äänentasolla oleva taustaulumikki oli ainoa live-aspekti koko keikalla.

Matti oli asunut Somerolla vasta pari päivää, kun sovin Somerolehden kanssa, että kysäisen mieheltä haastattelua. Päätin ottaa kontaktin Mattiin viikonloppuna heti perjantai-illan keikan jälkeen.

Ravintoloitsija Säippä kertoi minulle, että Nykäsellä oli mukanaan sen aikainen managerinsa, Maick Sierra. Olin kuullut

kyseisestä herrasta monenlaisia juttuja ja täytyy sanoa, että ne tarinat eivät olleet mitenkään mairittelevia.

Oikealta nimeltään tämä itsensä Nykäsen manageriksi nimenmyt mies oli Mikko Senilä. Vuonna 2006 valkokankaat valloittaneessa Matti-elokuvassa Nykäsen niljakasta manageriyöstävää esitti Peter Franzenin tulkitsema Nick Nevada.

Elokuvantekijöiden mukaan Nevadan hahmo perustui löyhästi Sierraan. Muutaman kerran Sierran tavanneena ainakin minulle jäi sellainen kuva, että siinäpä ilmiselvä Nick Nevada. Matti puolestaan kommentoi minulle 2006 elokuvan yksityisnäytöksessä osuvasti, kun Nick Nevada ilmestyi valkokankaalle: ”Kattos perkele, Sierran Maikki!”

Koska minulla oli jo etukäteen tiedossa millainen velmu Maick Sierra on, halusin palavasti olla törmäämättä häneen. Ajattelin, että menen tapaamaan Mattia ennen illan esiintymistä suoraan hänen majapaikkaansa. Sain kuitenkin tiedon ravintolasta, että Matti ei ollut omassa kämpässään, vaan yksöskerroksen vierasasunnossa Maick Sierran kanssa. Kirosin ääneen.

Ovikelloa ei ollut, joten koputin nasakasti. Hetken päästä ovi avautui. Edessäni seisoj pöhöttynyt ja pullea Maick Sierra, jonka epäsiisti ja pörröinen tukka valui miehen hikisessä päässä kuin siivousmoppi.

Esittäytyttyäni paikallislehden toimittajaksi Sierra tokaisi antavansa ilmielin minulle haastattelun. Korjasin kuitenkin heti, että halusin jututtaa Matti Nykästä, en manageria. Sain vastaukseksi röyhtäisyn.

Seuraavaksi Sierra viittoj minut sisään asuntoon.

– Matti nukkuu tuolla makuuhuoneessa ja latautuu illan keikkaan, Sierra kertoi ja pyysi istumaan olohuoneen kauhuneelle sohvalle.

Ennen kuin ehdin sanoa sanaakaan, Sierra alkoi puhisten vuodattaa minulle tarinaa Matti Nykäsestä, viinasta, naisista ja sekasorrosta. Puheen solinan välissä mies nappaili siivuja pöydällä olevasta jaloviinapullosta.

– Katos hei, mä kerron nää jutut nyt sulle luottamuksella. Vain sä saat laittaa ne lehtees, ihan yksinoikeudella, Sierra ylpeili.

Olin kuitenkin jo tutustunut miehen tarinoitiin Hymylehden sivuilta ja huomasin hyvin pian, että manageri toisti sanatarkasti jo monasti julkisuudessa aiemmin kertomiaan juttuja. Kuuntelin kuitenkin Sierran höpinöitä nyökkäillen ja olin kirjoittavani kaiken ylös muistilehtiöni.

Hänen jutuistaan jäi erityisesti se mieleen, että mitä enemmän mies päihtyi, sitä enempi Nykänen sai lokaa niskaansa. Lopulta kiittelin haastattelusta ja sanoin haastattelevani Nykästä sitten illan keikan jälkeen.

Ovella Sierra kysyi, enkö ota hänestä kuvaa. Otin yhden ruudun ja moikkasin lähtiessäni.

Tultuani ulos rappukäytävästä törmäsin pihalla ravintoloitsijaan, Hannu Säippään. Hän kysäisi minulta huvittuneena, että etsinkö kenties Matti Nykästä. Vastasin, että siellähän tuo nukkuu vieraskämpässä.

– Ei muuten nuku. Se juo siideriä tuolla motellin katolla.

Luulin ensin, että Säippä vitsailee. Hän kuitenkin kehoitti minua katsomaan ylöspäin, motelli katolle.

Ja kas, sieltähän pilkisti tutun näköinen peroksidilla vaalennettu hiuskuontalo.

Mielessä kävi, että tuostahan vasta hyvän kuvan ja jutun saa: mäkilegenda istuu motellin katolla ryyppäämässä!

Taltutin innostukseni raflaavasta jutusta kuitenkin ajatuksella, että se voisi olla viimeinen juttu, jonka Nykäsestä ikinä

teen. Journalistipiireissä kulkevat tarinat nimittäin kertoivat, että Matti suuttui helposti mielestään huonosta jutusta ja sen jälkeen ei samalle toimittajalle enää haastatteluja herunut.

Hieman harmistuneena päätin kuitenkin koittaa toista keinoa haastattelun saamiseksi. Heitin kameralaukun remmin tukevasti pääni yli olalle ja kävelin motellin seinässä olevien paloportaiden luokse. Ja ei kun kipuamaan kohti kattoa.

– Kukas perkele sinä olet, Nykänen tivasi kun saavuin katon reunalle.

Esittäydyin nimelläni paikallislehden toimittajaksi ja esitin kohteliaan haastattelupyynnön. Kuorrutin asiaa vielä kertomalla, että paikallislehden oli aina tapana tehdä lehtijuttu uudesta asukkaasta, varsinkin kuuluisasta sellaisesta.

Matti istui katolla siiderikorin päällä. Päällään hänellä oli T-paita, jalassa vain lyhyet alushousut. Toisessa kädessä oli avonainen siideripullo. Mäkilegenda hörppäsi kunnan kulaukset ennen kuin avasi sanaisen arkkunsa.

– Mitään kohulööppejä ei nyt tehdä. Jos tulet tänne ja juot mun kanssa siideriä, niin katsotaan sitten.

Matti nosti hieman takalistoaan juomakorin päältä ja ojensi minulle pullon omenasiideriä. Otin lahjan vastaan ja istuin motellin tasakatolle Matin viereen.

– Otetaas vähän. Kippis. Ei näitä hommia kiireellä hoideta, mies tuumasi ja syytti samalla tupakan.

Istuimme motellin katolla ehkäpä noin vartin täysin hiljaa ja lipitimme siidereitämme. Jotenkin vain aistin Matin olemuksesta, että vielä ei ollut aika ryhtyä kyselemään aineistoa lehtijuttua varten. Matti poltteli tupakkiaan ja katseli mieteliään näköisenä noin kilometrin päässä siintävää Someron kirkon tornia.

Olen joskus jälkeinpäin muistellut tuota erikoista hiljaista varttia, jonka vietimme kaksistaan motellin katolla. Siinä molempien tietämättä otettiin Matti Nykäsen ja hänen luottotoimittajaksi myöhemmässä vaiheessa ristityn Kai Merilän ensihenkäykset. Tai tässä tapauksessa ensikulaukset.

Uskon, että jos olisin ensin kieltäytynyt Matin tarjoamasta juomapullostasta ja sen jälkeen rikkonut hiljaisuuden kysymystulvalla, olisi kaikkien aikojen ensimmäinen Matti-haastatteluni jäänyt ilmestymättä.

Siinä me kaksi nuorta miestä istuimme katsellen motellin katolta avautuvaa maalaismaisemaa. Istuimme ja hörpimme juomaa, emmekä edes hurjimmista kuvitelmissamme voineet tietää edessä olevista rymyvuosista, kohulööpeistä ja -jutuista.

Lopulta Nykänen tumpasi tupakan.

– No niin toimittaja Merilä. Alahan kysellä.

Juttutuokiomme lähti jouhevasti käyntiin. Kyselin Matilta tietysti ensimmäiseksi hänen erikoisesta asuvalinnastaan, sillä vaikka maalla oltiin, ei Somerolla nyt ihan pelkissä kalsareissa ollut tapana kulkea. Matti vastasi vitsaillen, että eihän sitä nyt kesäkuumalla hullukaan pitkissä housuissa kulje. Tarinointi motellin katolla muodostui hyvin pian enemmän keskusteluksi, kuin haastatteluksi. Minä kyselin Matilta hänen elämästään vähän kaikkea ja mäkisankari puolestaan minulta elämästäni Somerolla. Väliin heittelimme vitsejä ja hauskoja muistoja elämän varrelta.

Muistan hyvin, että ensimmäinen syvempi meitä yhdistävä tekijä löytyi elokuvamaailmasta: olimme kummatkin pesunkestäviä Uno Turhapuro -elokuvien faneja.

Vuosikausia myöhemmin aloimmekin muuten kutsua toisiamme elokuvan pääsankareiden nimillä. Matti oli tietysti

One tomatsoup med alkohol!

(Matti Nykänen tilaa Tukholmassa Bloody Marya)

Tervetuloa viihdejulkisuuden kulisseihin erityisesti toimittaja Kai Merilän ja Matti Nykäsen seurassa!

Matkaa tehdään pää edellä sukeltaen ja takuulla viihdyttävissä merkeissä. Samalla lukija oppii paljon siitä, miten julkisuutta hallitaan ja olennaisen myös siitä, miten sitä ei hallita.

Luvassa on ilon ja surun hetkiä, mielenkiintoisia ihmisiä (eläviä ja kuolleita), uskomattomia kommelluksia, aitoja onnistumisia ja täydellisiä epäonnistumisia sekä tietenkin yllätyskäänteitä!

Kai Merilä kuvaa kohtaamisiaan julkkisten kanssa 90-luvun Somerolta näihin päiviin asti. Ja nyt kuvataan asioita niin kuin ne menivät eikä niin kuin ne kansalle joskus kerrottiin, jos ylipäätään kerrottiin.

”Luottotoimittaja-kirja kuuluu joka kotiin kirjahyllyn vasempaan yläreunaan sinne Raamatun viereen!”

– Matti Nykänen

Mukana menossa Petteri Jussila, Mervi Tapola, Jutta Jussila, Mika Myllylä ja monet muut!

